ဓမ္မဒါနကုသိုလ်ရှင်

Design : New Day
298642,201437

တို့တစ်တွေ ပြန်ဆုံကြတဲ့အခါ

ရဝေနွယ်
(အင်းမ)

စာမူခွင့်ပြုချက် - ၃၂၀၈၁၀၀၆၁၁
အဖုံးခွင့်ပြုချက် - ၃၂၀၇၀၈၀၆၁၁
မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်း - **New Day Colour Separation**

ပထမအကြိမ်

၂၀၀၆ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာ

အုပ်ရေ - ၃၀၀၀

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်

ဦးကျော်စန်းလင်း (ယာယီ - ၈၆၉) အဲဗားဂရင်းအော့ဆက်

အမှတ် (၁၉၉)၊ လမ်း (၅၀) ၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်ဟင်း

ယုံကြည်ချက်စာပေ

အမှတ် (၁၁၁)၊ (၃၃)လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ဤလက်ကမ်း

စာအုပ်ငယ်များကို

ဓမ္မဒါန

ပြုလုပ်လိုပါက

New Day

Graphic Design & Colour Separation

အမှတ် - ၁၄၈၊ လမ်း ၅၀၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ဖုန်း - ၂၀၁၄၃၇၊ ၂၉၈၆၄၂

သို့

ဆက်သွယ်နိုင်ပါသည်။

တို့တစ်တွေပြန်ဆုံကြတဲ့အခါ

သီဟိုဠ်ကျွန်းမှာ တကယ်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်ကို အရင်ပြောပြရအောင်ပါ။

တစ်ခါတုန်းက သီဟိုဠ်ကျွန်းအနုရာဓမြို့နဲ့ မနီးမဝေး မဟေလမြို့လေးမှာ ဏ္ဍသရမဟာတိဿ ဆိုတဲ့ သူဌေးတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။

သူဌေးက အလှူအတန်း ဝါသနာပါသလို သူဌေးကတော်ကလည်း အလှူအတန်းဝါသနာပါ ပါတယ်။

တစ်နေ့တော့ ဏ္ဍသရမဟာတိဿရဲ့အိမ်မှာ

လယ်ထွန်ခြင်း၊ ပျိုးကျဲခြင်းမင်္ဂလာကို ပြုပါတယ်။

ယောကျ်ားဖြစ်သူက လယ်ကွင်းထဲမှာ ဦးဆောင်ပြီး ဆောင်ရွက်နေသလို ဇနီးလုပ်သူကလည်း လယ်ထွန်ပျိုးကျဲသူတွေ စားဖို့သောက်ဖို့ အိမ်မှာ ချက်ပြုတ်နေပါတယ်။

ဏ္ဍာဿရမဟာတိဿကို အမြဲတမ်းမနာလို ဝန်တိုစိတ်ဖြစ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကလည်း မြို့ထဲမှာ ရှိနေပြန်ပါတယ်။ ဝန်တိုသူက ဝန်တိုလို့သာ ဝန်တိုနေတာ၊ ဏ္ဍာဿရမဟာတိဿဆီက ငွေချေးထားတာတွေ ပြန်တောင်မဆပ်ရသေးပါဘူး။

မင်္ဂလာအခမ်းအနား ကျင်းပနေတယ်ကြားတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာပိုပြီး မနာလိုဝန်တိုဖြစ်သွားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒုက္ခပေးချင်စိတ် ပေါက်သွားပါတယ်။ အဲဒီအမျိုးသားက "ဒါလောက်မှဖြစ်နေတာ တွေ့ကြသေးတာပေါ့၊ ပညာပေးလိုက်ဦးမှပဲ"ဆိုပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းကို ထွက်ခဲ့ပါတယ်။

ကျောင်းတိုက်ထဲရောက်တော့ ဆရာတော်နဲ့

အခန့်သင့်တွေ့ရပါတယ်။ ဆရာတော်ကို ဦးချပြီးတော့ "ဆရာတော်ဘုရား မနက်ဖြန် သံဃာငါးရာ ဣဿရမဟာတိဿအိမ်ကို ဆွမ်းစားကြွတော်မူပါ ဘုရား" လို့ လျှောက်လိုက်ပါတယ်။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကလည်း "အေး . . ကောင်းပြီ"ဆိုပြီး ပင့်လာတဲ့ဆွမ်းစားကို လက်ခံထား လိုက်ပါတယ်။ နောက်တစ်နေ့ရောက်တော့ ဣဿရ မဟာတိဿက လယ်ကွင်းထဲကို စီမံကွပ်ကဲဖို့သွားပြီး ဇနီးဖြစ်သူကတော့ အလုပ်သမားတွေစားဖို့ သောက်ဖို့ စီမံရမှာမို့ အိမ်မှာကျန်ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ အိမ်ရှေ့ကို သံဃာငါးရာကြွ လာပါတော့တယ်။ ပင့်ဖိတ်မထားဘဲနဲ့ သံဃာတော်တွေ ကြွလာတာမြင်လိုက်ရတော့ ပထမတော့ သူဌေးကတော် က အံ့ဩသွားပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ချက်ချင်းပဲ သံဃာတော်တွေကို အိမ်ထဲကို ပင့်လိုက်ပါတယ်။

လက်ထဲက သပိတ်တွေကိုလည်း ကိုယ်တိုင် လှမ်းယူလိုက်ကြပါတယ်။ ကြွလာတဲ့ခေါင်းဆောင်

အရှင်တိဿဒတ္တမထေရ်က အိမ်မှာ သံဃာတော်တွေ ထိုင်ဖို့ အရံသင့်ခင်းထားတာမတွေ့ရတော့ သံသယ ဖြစ်ပုံရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒကာမလုပ်သူကို မေးကြည့် ပါတယ်။

"ဒကာမ . . ဒီနေ့ သင်တို့အိမ်မှာ အုတ်အုတ် ကျက်ကျက်နဲ့ တခြားမှာ ကြောင့်ကြစိုက်စရာများရှိနေ သလား"

"မှန်ပါဘုရား တပည့်တော်တို့အိမ်မှာ လယ်ထွန်မင်္ဂလာ ပြုလုပ်နေပါတယ်ဘုရား၊ ဒါပေမယ့် ဆရာတော်ဘုရား မပူပါနဲ့ဘုရား၊ လယ်ထွန်မှုကိစ္စကို ဒကာ ယောကျ်ားက ဆောင်ရွက်နေပါတယ်ဘုရား၊ ဆွမ်းကပ်ဖို့ ကိစ္စက တပည့်တော်မတာဝန်ပါဘုရား"

ဒကာမဖြစ်သူက ဆရာတော်ကိုလျှောက်ပြီး ဆွမ်းကိစ္စကို အမြန်စီမံရပါတော့တယ်။ စီမံဆဲမှာပဲ ဒကာလုပ်သူက လယ်ထဲက ပြန်ရောက်လာပါတယ်။ လွဲချော်မှုတွေဖြစ်နေတာဆိုတော့ ဆရာတော်ကပဲ ဒကာကို အရင်ဦးစွာ မိန့်ပြပါတယ်။

"ဒကာရယ် သင်တို့အိမ်မှာ လယ်ထွန်မင်္ဂလာ လုပ်နေကြတာ ငါတို့သိခဲ့ရင် မကြွပါဘူး၊ ဒကာသူငယ် တစ်ယောက်က လာပင့်လို့ကြွရတာပါ"

"ဆရာတော်ဘုရား အဲဒီအတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့ဘုရား၊ ဆရာတော်ဘုရားကို လာလျှောက်တဲ့ ဒကာဟာ ဘုရားတပည့်တော်ဆီက ငွေချေးထားတဲ့ သူပါဘုရား၊ တကယ်တော့ ဝန်တိုစိတ်နဲ့ တပည့်တော် ရဲ့လယ်ထွန်မင်္ဂလာကို အန္တရာယ်ဖြစ်အောင် လုပ်တာ ပါဘုရား၊ ဒါပေမယ့် သူဖိတ်ပေးလို့ ဆရာတော်ဘုရား တို့ကို ဆွမ်းကပ်ခွင့်ရတာပါဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ အတွက် သူဟာ ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်ဘုရား၊ ဒီနေ့က စပြီး သူ့ကို မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းအဖြစ် သတ်မှတ် လိုက်ပါမယ်ဘုရား"

ဒကာဖြစ်သူက ဆရာတော်ကိုလျှောက်ပြီး ဆွမ်းကပ်ပါတယ်။ ဆွမ်းစားပြီးလို့ ကျောင်းပြန်အကြွမှာ လည်း သင်္ကန်းတွေကိုပါ ပေးလှူလိုက်ပါတယ်။

နောက်ထူးခြားတဲ့ အပြုအမူတစ်ခုကတော့

ဆရာတော်တွေကို သွားပင့်တဲ့ ရန်ဘက် ဝန်တိုနေတဲ့သူကို ကြွေးအားလုံးကို လျှော်ပစ်လိုက်တော့တာပါပဲ။

ပြောလက်စနဲ့ သီဟိုဠ်ဝတ္ထုလေးတစ်ပုဒ်ကို လည်း ထပ်ပြောလိုက်ပါရစေဦး၊ ရသဝါဟိနီကျမ်းကပါ။

တစ်ခါတုန်းက ဥတ္တရာပထတိုင်းသားတစ် ယောက်ဟာ ခရီးတစ်ခုထွက်ခဲ့ပါတယ်။ ခရီးသွားနေ တုန်းမှာ နေကသိပ်ပူတော့ ရေကလည်း ဆာလာပါ တယ်။ ဒါကြောင့် နီးရာသစ်ပင်ရိပ်အောက်ကို ဝင်နား လိုက်ပါတယ်။ သစ်ပင်အောက်မှာ သူ့လိုပဲ သာဝတ္ထိပြည် သား လူစိမ်းတစ်ယောက်ကလည်း ကွမ်းဝါးရင်းနေပူခို နေပါတယ်။ ဒီတော့ ဥတ္တရာပထတိုင်းသားက ကြို ရောက်နေတဲ့လူစိမ်းကို ရေတောင်းလိုက်ပါတယ်။

"မိတ်ဆွေရယ် ရေလေးဘာလေးမပါဘူးလား၊ ပါရင် နည်းနည်းလောက်ပေးစမ်းပါ၊ ရေသိပ်ဆာနေ လို့ပါ"

"မပါဘူး"

"ဒါဖြစ်ရင်လည်း မိတ်ဆွေရယ်၊ ရေဆာလွန်း

လို့ ကွမ်းလေးတစ်ယာ လောက်ပေးပါ"

"အိုး . . ဒီအတိုင်းတော့ ဘယ်ရမလဲ၊ လေးအသပြာပေးရမယ်"

"ရပါတယ်၊ လေးအသပြာပေးပါ့မယ်"

ပြောပြီး လေးအသပြာကို ထုတ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒီတော့ ဥတ္တရာပထတိုင်းသားက ရေဆာပြေအဖြစ် ကွမ်းကို ဝါးပါတော့တယ်။

တကယ်တော့ ကွမ်းတစ်ယာဟာ လေးအသပြာ မတန်ပါဘူး၊ လိုနေမှန်းသိလို့ ပုံမှန်ဈေးထက် အဆများစွာ တင်ရောင်းလိုက်တာပါ။

အမောပြေတော့ ကိုယ့်ခရီးကိုယ် ဆက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ နှစ်ကာလတွေ ကြာသွားရောပဲဆိုပါတော့။

တစ်နေ့သောအခါမှာတော့ ပင်လယ်ပြင်မှာခရီးထွက်ရင်း သူတို့နှစ်ဦးဟာ သင်္ဘောတစ်စီးမှာ ပြန်ဆုံကြပြန်ပါတယ်။

တစ်နေ့ရာအရောက်မှာတော့ စီးလာတဲ့သင်္ဘော

က မှောက်သွားပါလေရော။ ခရီးသည်တွေဟာ ပင်လယ်ထဲမှာ ယက်ကန်ယက်ကန်နဲ့ ကူးနေကြပါတယ်။ ဥတ္တရာပထတိုင်းသားကတော့ ကံကောင်းစွာ ပျဉ်ချပ်တစ်ခုကို ရလိုက်ပါတယ်။

ရလာတဲ့ပျဉ်ချပ်နဲ့ကူးရင်း သူနဲ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ယက်ကန် ယက်ကန်နဲ့ ရေထဲနစ်လုနစ်ခင်ဖြစ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ သေချာကြည့်လိုက်တော့ တစ်ချိန်က သူ့ကို ကွမ်းတစ်ယာကို လေးအသပြာနဲ့ ရောင်းခဲ့တဲ့သူပါ။

ဒီတော့ ဥတ္တရာပထတိုင်းသားက

" ဒီမိတ်ဆွေဟာ ငါရေငတ်နေတုန်းက ကွမ်းတစ်ယာရောင်းဖူးတယ်။ ကျေးဇူးရှိခဲ့ဖူးတဲ့ မိတ်ဆွေပဲ" ဆိုပြီး သူ့ရဲ့ပျဉ်ချပ်ကို ထိုးပေးလိုက်ပါတော့တယ်။

***

ဒီသီဟိုဠ်ဝတ္ထုလေးနှစ်ပုဒ်ကို ပြန်ပြန်ဖတ်ဖြစ်တိုင်း ရင်ထဲမှာ အအေးဓာတ်တစ်ခုခုကို ရလိုက်သလိုခံစားရပါတယ်။ သူတို့ရဲ့အေးမြတဲ့ အအေးဓာတ်က

စာဖတ်သူကိုလာကူးဆက်တဲ့သဘောပါ။ သိဟိုဠ်ခေတ်က ပုံရိပ်ကလေးနှစ်ခုက ရာစုများစွာကြာခဲ့ပါပြီ။ ရာစုတွေ ဘယ်လောက်ပဲကြာခဲ့ ကြာခဲ့ ဖတ်ရသူတိုင်းကရင်ထဲကို အေးမြနေရတုန်းပါ။

ကိုယ့်ရဲ့အလှူမင်္ဂလာကို လာအန္တရာယ်ပြုတဲ့သူကို ယူထားတဲ့ကြေး လျှော်ပစ်လိုက်တာ၊ ကိုယ့်ကိုဈေးမတန်တဆ တင်ရောင်းခဲ့တဲ့သူကို ပျဉ်ချပ်ထိုးပေးလိုက်တာ။

စာကတစ်ဆင့်ဖတ်ပြီး သိရတာတောင် ရင်ထဲအေးမြနေတာ၊ ကာယကံရှင်တွေဆိုရင် ဘယ်လောက်အေးမြနေမလဲဆိုတာ မပြောတတ်အောင်ပါပဲ။

တကယ်လို့သာ သူတို့ဟာ ဆန့်ကျင်ဘက်တစ်ခုခုကိုသာပြုမူခဲ့ရင် ကာယကံရှင်တွေအဖို့ကောဖတ်ရသူတွေအဖို့ကော ပူလောင်မှုတစ်ခုခုကို ခံစားရင်းသက်ပြင်းရှည်တစ်ခုကိုချကြရမှာပါ။

တကယ်တော့ အေးမြခြင်း ပူလောင်ခြင်းရဲ့အကြောင်းလေးတွေကို ပထမအဆင့်အနေနဲ့ ကိုယ်က

သိထားလိုက်ဖို့ပါ။ ကျင့်တာ မကျင့်တာက ဒုတိယ ကိစ္စပါ။

ဒေါသဖြစ်ရင် ဖြစ်တဲ့သူကိုယ်တိုင်က အရင် ပူလောင်ရတာပါ။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ကလေးတွေ အပြောင် အပျက် ပြောပြောနေကြတဲ့စကား ရှိပါတယ်။ ဘာလဲဆို တော့ "မီး . . မီး ဘယ်ကစလောင်၊ လောင်တဲ့နေရာက စလောင်"တဲ့။

အပြောင်အပျက် ရယ်စရာအဖြစ်ပြောကြ ပေမယ့် တကယ်သေချာ စဉ်းစားကြည့်ရင် ဒေါသ မီးလောင်ပြီဆိုရင် ဒေါသစဖြစ်တဲ့သူကိုယ်တိုင်က အရင်စအလောင်ခံရတာပါ၊ လောင်တဲ့နေရာမှာလည်း ရုပ်ကော နာမ်ကော လောင်တာပါ။ရုပ်ကောနာမ်ကော အလောင်ခံနေရတဲ့လူရဲ့မျက်နှာဟာ ဘယ်လိုပုံစံပေါက် နေမယ်ဆိုတာ မှန်းဆသာကြည့်ပါတော့။

အကုသိုလ်မီးတွေဟာ တစ်မီးနဲ့တစ်မီး မတူ ပါဘူး။ ဒေါသမီးကျတော့ "ဝုန်းခနဲ ဝုန်းခနဲ"ထလောင် ဟာပါ။ ဣဿာမစ္ဆရိယမီးကျတော့ တမြည့်မြည့်နဲ့

F 2.B

ဖွဲ့မီးလို လောင်နေတာပါ။ တဏှာရာဂမီးကျတော့လည်း တစ်မျိုးပါ။ အကုသိုလ်မီး အလောင်ခံရပြီဆိုရင် အမှားလား၊ အမှန်လားဆိုတာ လုံးဝကိုမသိတော့ပါဘူး။ မသိတော့ အမှားတွေကိုပဲ ဆင့်ကာဆင့်ကာ ကျူးလွန်တော့တာပါပဲ။ ဒီတော့ မီးက တစ်ခါထပ်လောင်နဲ့ တော်တော်နဲ့ မငြိမ်းနိုင်တော့ပါဘူး။

ရပ်ကွက်ထဲမှာ တကယ့်ပကတိ မီးလောင်ပြီဆိုရင် အင်အားမျိုးစုံသုံးပြီး ငြိမ်းရပါတယ်။ ဒီလိုပါပဲ ကိုယ့်သန္တာန်မှာ အကုသိုလ်မီးတစ်ခုခု လောင်ပြီဆိုရင်လည်း သတိနဲ့ ပြန်ငြိမ်းရပါတယ်။ တိတိကျကျ ကောက်ပြရရင်တော့ ဝိပဿနာသတိနဲ့ ပြန်ငြိမ်းရပါတယ်။ မငြိမ်းဘဲ လွှတ်ထားရင် သံသရာအထိပါ စိုးရိမ်ရပါတယ်။

ပကတိမီးကတော့ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝလောက်ပဲ ဆိုးကျိုးဖြစ်မှာပါ။ ရင်ထဲမှာလောင်တဲ့ မီးကတော့ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝတင်မကဘဲ တမလွန်အထိဆက်ပြီး ဆိုးကျိုးတွေပေးတတ်ပါတယ်။ တချို့အကုသိုလ်မီးတွေဆို

နောက်တစ်ဘဝသာမကဘဲ သံသရာအဆက်ဆက် အထိတောင် ဆိုးကျိုးတွေ လိုက်လိုက်ပေးလေ့ရှိ ပါတယ်။ ပကတိမီးကမှ ဉာဏ် ဝီရိယတွေသုံးပြီး ပြန်ရှာရင် မူလအတိုင်း ပြန်ရနိုင်ပါသေးတယ်။ အကုသိုလ်မီးကတော့ ဘဝအဆက်ဆက် အရှုံးတွေပဲ ပြနေတော့မှာပါ။

ဒီတော့ ကိုယ့်သန္တာန်မှာ ဒေါသ ဣဿာ မစ္ဆရိယစတဲ့ မီးတစ်မီးမီး လောင်ပြီဆိုရင် "ဩော်... ငါ့သန္တာန်မှာ မီးလောင်နေပါလား"ဆိုတာ ပထမဆုံး သိလိုက်ဖို့ပါပဲ။ နောက် ကိုယ့်သန္တာန်မှာလောင် နေတဲ့မီးကို သတိလေးနဲ့ ဆက်ဆက်ပြီးသိနေလိုက် မယ်ဆိုရင် ငြိမ်းသွားတာများပါတယ်။ နေးတာနဲ့ မြန်တာပဲ ကွာပါလိမ့်မယ်။

တချို့ကျတော့ အာရုံဆိုးတစ်ခုခုနဲ့ တွေ့လိုက် ပေမယ့် အလိုလို သည်းခံပြီးသားဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။ ဒါက တစ်ယောက်ပါ။

တချို့ကျတော့ အာရုံဆိုးတစ်ခုခုကို တွေ့

လိုက်တာနဲ့ ဖျတ်ခနဲ ဒေါသတော့ ဖြစ်လိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ခဏအတွင်းမှာပဲ သတိရပြီး ကိုယ့်ဒေါသကိုယ် ပြန်ထိန်းတတ်ပါတယ်။ ဒါက တစ်ယောက်ပါ။

တချို့ကျတော့ အာရုံဆိုးကြောင့် ဒေါသဖြစ်လိုက်တာ အဲဒီဒေါသဟာ အရှိန်မသေတော့ဘဲ တမြည့်မြည့်နဲ့ တော်တော်ကြာကြာအထိ ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။ ဒါက တစ်ယောက်ပါ။

တကယ်လို့ ကိုယ်က ပထမအမျိုးအစားထဲမှာ မပါနိုင်သေးရင်တောင် ဒုတိယအမျိုးအစားလောက်ကိုတော့ ပါအောင် ကြိုးစားရပါမယ်။

ဒုတိယလူဖြစ်ဖို့ အဓိကအကြောင်းကတော့ ကိုယ်ဖြစ်နေတဲ့ဒေါသကို အပြစ်တစ်ခုအနေနဲ့ တကယ်မြင်သွားအောင် ဆင်ခြင်လိုက်နိုင်ဖို့ပါပဲ။ အပြစ်တစ်ခုအနေနဲ့ တကယ်မြင်သွားရင် ပျောက်သွားတာများပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အကောင်းအဆိုးမသိရလောက်အောင် ဘယ်သူမှမညံ့ကြပါဘူး။

တို့တစ်တွေပြန်ဆုံကြတဲ့အခါ

တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေများ အာရုံဆိုးတစ်ခု ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာတာနဲ့ ဖျတ်ခနဲ အလိုလို သည်းခံပြီးသား ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။ အထူးကြောင့်ကြစိုက်စရာ မလိုဘဲနဲ့ကို သည်းခံပြီးသားဖြစ်နေတာပါ။ အတိတ်အတိတ်ဘဝတွေက ပါရမီပါခဲ့တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ် အကျင့်နဲ့လည်းဆိုင်ချင် ဆိုင်မယ်ထင်ပါတယ်။ ဘယ်အာရုံနဲ့ပဲတွေ့တွေ့ သည်းခံခွင့်လွှတ်ပြီးသား ဖြစ်နေအောင် အကျင့်တစ်ခုလို ကျင့်ယူထားလိုက်မယ် ဆိုရင်လည်း ဘယ်အာရုံနဲ့ပဲတွေ့တွေ့ ကိုယ်ကသည်းခံ ခွင့်လွှတ်ပြီးသား ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်။

ညောင်တုန်းရွှေဟင်္သာစံကျောင်း ဆရာတော်ဘုရားက ရေစက်ချတဲ့အခါတိုင်း "ဘယ်လိုအာရုံမျိုးနဲ့ပဲ တွေ့တွေ့ ကုသိုလ်ဖြစ်အောင် နှလုံးသွင်းတတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ရပါလို၏ "လို့ ရေစက်ချပေးလေ့ရှိပါတယ်တဲ့။

ကိုယ်သဘောမတွေ့တဲ့ အာရုံတွေ့တိုင်း ဒေါသဖြစ်နေရမယ်ဆိုရင် ဒေါသဖြစ်လို့ကိုဆုံးတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ စကားကို ဟိုပြောဒီပြော ပြောတတ်

တဲ့သူနဲ့ တွေ့ရရင်လည်း "သြော် . . သူကစကားကို ဟိုပြောဒီပြော ပြောတတ်တဲ့စရိုက်ရှိတဲ့သူပဲလေ"ဆိုပြီး သည်းခံခွင့်လွှတ်ရပါတယ်။

နာမည်ယူတတ်တဲ့ သူကိုတွေ့ရရင်လည်း "သြော် . . သူက နာမည်ယူတတ်တဲ့စရိုက်ရှိတဲ့ သူပဲလေ"ဆိုပြီး သည်းခံခွင့်လွှတ်ရပါတယ်။

စပ်စုတတ်တဲ့သူတွေ့ရရင်လည်း "သြော် . . သူကစပ်စုတတ်တဲ့ စရိုက်ရှိတဲ့သူပဲလေ"ဆိုပြီး သည်းခံခွင့်လွှတ်ရပါတယ်။

မနာလိုဝန်တိုတတ်တဲ့သူကိုတွေ့ရရင်လည်း "သြော် . . သူကမနာလို ဝန်တိုတတ်တဲ့စရိုက်ရှိတဲ့ သူပဲလေ"ဆိုပြီး သည်းခံခွင့်လွှတ်ရပါတယ်။ ဒီလိုပါပဲ။ လူတွေရဲ့ဖြစ်တတ်တဲ့စရိုက်ကို အာရုံပြုပြီး "စရိုက်ဆိုတာ ပယ်ရခက်တယ်လေ"ဆိုပြီး သည်းခံခွင့်လွှတ်ရပါတယ်။

သီလသမာဓိပညာနံ၊ ခန္တိပဓာန ကာရဏာ။
သဗ္ဗေပိ ကုသလာဓမ္မာ၊ ခန္တျာယတ္တာဝ ဝမုရေ။

ဂါထာလေးက ဘာပြောတာလဲဆိုတော့ သီလ

တွေ ဆောက်တည်တော့မယ်၊ သမထ ဝိပဿနာတွေ ပွားများတော့မယ်ဆိုရင် ခန္တီဆိုတဲ့ သည်းခံခြင်းဟာ အဓိကပဓာနကျသလို အားကြီးတဲ့ကုသိုလ်တွေ လုပ်တဲ့ အခါမှာလည်း ခန္တီပါမှပဲ ကြီးပွားတိုးတက်အောင်မြင်နိုင် ပါတယ်တဲ့။

ဒီတော့ အားကြီးတဲ့ ဘာသာရေးပရဟိတတွေ၊ အားကြီးတဲ့လူမှုရေး ပရဟိတတွေလုပ်တဲ့အခါ၊ ဒါမှ မဟုတ် လုပ်တော့မယ်ဆိုရင် ခန္တီမပါဘဲနဲ့ လုပ်လို့ကို မရပါဘူး။

ခန္တီမပါဘဲနဲ့ လုပ်တဲ့အဖွဲ့အစည်းတွေဟာ မကြာခင် ကွဲသွားတတ်လေ့ရှိပါတယ်။

ကိုယ်လုပ်နေသမျှ ကာလတစ်လျှောက်မှာ ကိုယ်သဘောမတွေ့တဲ့ အာရုံတွေကတော့ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုတွေ့နေရမှာပါ။

ကိုယ်သဘောမတွေ့တဲ့ အာရုံတစ်ခုနဲ့တွေ့ တိုင်း ခန္တီကိုလက်ကိုင်ထားပြီး ရှေ့ကိုဆက်ရမှာပါ။

သည်းခံဖူးမှ သည်းခံခြင်းရဲ့အရသာကို သိ

တာပါ။ ခွင့်လွှတ်ဖူးမှ ခွင့်လွှတ်ခြင်းရဲ့အရသာကို သိတာပါ။

ကိုယ်က အဲဒီအရသာကိုသိချင်ရင် သည်းခံခြင်းနဲ့ ခွင့်လွှတ်ခြင်းကို တစ်တို့နှစ်တို့လောက်တော့ မြည်းကြည့်ရမှာပါ။

အရသာကို ကောင်းကောင်းသိသွားပြီဆိုရင် ခွင့်မလွှတ်ရရင် မနေနိုင်လောက်အောင်ကို ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။

ကြုံလို့ပြောရရင် ပရဟိတဟာ အစားထိုးပရဟိတနဲ့ ပရဟိတစစ်စစ်ဆိုပြီး နှစ်မျိုးရှိပါတယ်။

လုပ်သက်စေ့သွားလို့ ပင်စင်ယူတဲ့အခါ လူဟာအလုပ်မရှိတော့ အထီးကျန်နေတတ်ပါတယ်။ အဲဒီ အထီးကျန်မှုကို ကုစားဖို့အတွက် ပရဟိတ အဖွဲ့အစည်းတွေမှာ ဝင်လုပ်လေ့ရှိပါတယ်။ ဒါဟာ အစားထိုးပရဟိတပါ။

ဒါက ယေဘုယျအသက်အရွယ်နဲ့ယှဉ်ပြီး ပြောတာပါ။ တကယ်တော့ လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ ကိုယ်စီ

အထီးကျန်မှုရောဂါလေးတွေ မသိမသာရှိနေတတ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့အထီးကျန်မှု ရောဂါလေးတွေကို ပရဟိတလေးတွေနဲ့ ကုစားရပါတယ်။ ပရဟိတလေးတွေလုပ်နေရင် ကိုယ့်ရဲ့အထီးကျန်မှုလေးတွေဟာ သက်သာပျောက်ကင်းနေတတ်ပါတယ်။

ဒီတော့ကိုယ်က "ဪ ငါ့ရဲ့အထီးကျန်မှုတွေကို ဒီပရဟိတတွေက ကုစားပေးနေပါလား"ဆိုပြီး ကိုယ်လုပ်နေတဲ့အဖွဲ့အစည်းကို ကျေးဇူးတစ်တင်တင်ရှိနေရမှာပါ။

တစ်ခုရှိတာက အဲဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ " ငါက ပရဟိတလုပ်တာ၊ ငါက ပရဟိတလုပ်တာ"ဆိုပြီး အသိမှား၊ အမြင်မှားလေးတွေ ဝင်လာတတ်ပါတယ်။ အဲဒီလို ဝင်လာမယ်ဆိုရင်တော့ အဆင်မပြေမှုတွေနဲ့ဆိုးကျိုးတွေပဲ ဆင့်ကာ ဆင့်ကာ ဖြစ်နေတော့မှာပါ။ ဒါကြောင့် အတွေးများများမဝင်နိုင်အောင် သတိနဲ့ ပြန်ထိန်းရပါတယ်။

ပရဟိတစစ်စစ်ဆိုတာကတော့ သူတစ်ပါး

အကျိုးကိုငဲ့တယ်။ မိမိအကျိုးကို မငဲ့ဘူး။ နိဗ္ဗာန်ကို ဦးတည်တယ်၊ ဒါက တကယ့်ပရဟိတစစ်စစ်ပါ။

ဒါကြောင့် ကိုယ်လုပ်နေတဲ့ ပရဟိတဟာ အစားထိုးပရဟိတလား၊ ပရဟိတစစ်စစ်လားဆိုတာ အရင်ဆုံး ခွဲခြားသိထားဖို့လိုပါတယ်။

တကယ်လို့ ကိုယ်က အစားထိုးပရဟိတကို လုပ်ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင်လည်း ဘာမှအားငယ်နေစရာ မလိုပါဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့ပရဟိတဟာ ဘယ်ပရဟိတဖြစ်တယ်ဆိုတာသာ သိထားဖို့အဓိကပါ။

အချစ်ဝတ္ထုရေးဆရာတွေ မကြာခဏရေးလေ့ရှိတဲ့ စာပိုဒ်တစ်ပိုဒ် ရှိပါတယ်။

ကမ္ဘာကြီးဟာ အမှန်တကယ်လုံးပြီး ၂၃ ဒီဂရီတိမ်းစောင်းပြီး ၂၄နာရီတစ်ပတ်လည်နေခဲ့ရိုးမှန်ခဲ့ရင် ကျောခိုင်းပြီး ခွဲခွာသွားတဲ့ ချစ်သူနှစ်ဦးဟာ တစ်ချိန်ချိန်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ပြန်တွေ့ကြလိမ့်မယ်တဲ့။

အချစ်ဝတ္ထုရေးဆရာတွေက သိပ္ပံသဘာဝကို

ကိုင်ပြီး ရေးကြတာပါ။

ကံကြမ္မာသဘောတရားအရလည်း လူနှစ်ယောက်ဟာ နိဗ္ဗာန်မရသေးသမျှ တစ်ချိန်ချိန် တစ်နေရာရာမှာ ပြန်လည်တွေ့ဆုံကြရဦးမှာပါ။

အဲဒီလိုမျက်နှာချင်းဆိုင် ပြန်လည်တွေ့ဆုံကြရတဲ့အခါ ဘယ်လို မျက်နှာတွေနဲ့ ဆုံကြမလဲ ...?။

အဲဒီအခါ သူကလည်းအပြုံး ကိုယ်ကလည်းအပြုံးနဲ့ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြတဲ့အချိန်ဟာ ကမ္ဘာလောကကြီးရဲ့ တစ်နေရာမှာ အလှတစ်ခုဆင် လိုက်ကြတာပါ။

ကဲ . . စာဖတ်သူ၊ ကိုယ်သဘောမတွေ့တဲ့ အာရုံတစ်ခုကို တွေ့ရတဲ့အခါ သည်းခံခွင့်လွှတ်ကြည့်ပါလား...။ အရသာ ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ သိရအောင်လို့ပါ။

ပြီးတော့ ခွဲခွာခြင်းတွေနဲ့ ဝေးကွာကြရင် တစ်နေရာမှာ ကံအားလျော်စွာ ပြန်ဆုံကြရတဲ့အခါ

ရဝေနှယ်(အင်းမ)

အပြုံးတွေနဲ့ နှုတ်ဆက်နိုင်အောင်ရယ်ပါ။

ကျမ်းကိုး –

မဓုရ, ရသဝါဟိနီ။

ဒုဗ္ဗဋ္ဌိက မဟာတိဿဝတ္ထု။

ရုပ်ရှင်တေးကဗျာမဂ္ဂဇင်း

မတ်လ၊ ၂၀၀၆။

ကမ္ဘောသတ္တဝါလေးတွေ

ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်ကို အရင်ပြောပြရအောင်ပါ။

မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်က ဥဂ္ဂသေနဆိုတဲ့ သူဌေးသားတစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ တစ်နေ့တော့ သူနေထိုင်ရာ ရာဇဂြိုဟ်မြို့ကို လှုပေါင်းငါးရာပါတဲ့ ကျွမ်းဘားအဖွဲ့ကြီးတစ်ဖွဲ့ ရောက်လာပါတယ်။

အဲဒီကျွမ်းဘားအဖွဲ့ကြီးက ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးရဲ့ နန်းတော်မှာ ကပြကြပါတယ်။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကလည်း သူ့ရဲ့ပြည်သူပြည်သားတွေကိုပါ လာကြည့်ခွင့်

ပေးပါတယ်။ စာထဲမှာတော့ ညောင်စောင်းတွေချပြီး ကြည့်ကြတာလို့ ဆိုပါတယ်။ အဲဒီခေတ်က ကုလားထိုင်ပဲ မပေါ်သေးလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ချမ်းသာတဲ့သူတွေပဲ ဝိုင်းကြည့်ကြတဲ့ပွဲမို့လား မသိပါဘူး။

လူငါးရာပါတဲ့ ကျွမ်းဘားအဖွဲ့ထဲမှာ ပရိသတ်စိတ်အဝင်စားဆုံးက အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ် ကချေသည်မလေးပါ။ အဲဒီကချေသည်မလေးက ရုပ်ရည်လည်း အလွန်လှဆိုပဲ။ လှရုံတင် မဟုတ်ပါဘူး။ သူက ဝါးလုံးပေါ်တက်ပြီး ကျွမ်းဘား ကစားပြတာပါ။ ပရိသတ်ကလည်း အဲဒီ ကျွမ်းဘားကစားပြတာကို သဘောကျပြီး ဆုငွေတွေ ဝိုင်းချကြပါသတဲ့။ လက်ခုပ်သံတွေ တဖြောင်းဖြောင်းနဲ့လည်း အားပေးကြပါသတဲ့။ ပရိသတ်ထဲက တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ဥဂ္ဂသေနကတော့ အားပေးရုံတင် မကတော့ဘဲ သံယောဇဉ်ပါ ဖြစ်သွားပါသတဲ့။ ဒါကလည်း အတိတ်ရေစက်တစ်ခုကြောင့်ပါ။

ပွဲပြီးလို့ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သူ့မိဘတွေကို ကချေသည်မလေးကို လိုချင်တဲ့အကြောင်း ပူဆာတော့

တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သူဌေးသားနဲ့ ကချေသည်ဆိုတော့ အလွှာသိပ်ကွာနေတာနဲ့ မိဘတွေက သဘောမတူပါဘူး။ ဒီတော့ ဥဂ္ဂသေနက အစာငတ်ခံ ဆန္ဒပြပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဥဂ္ဂသေနရဲ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး “ဒီအသပြာတစ်ထောင်ကို ယူသွားပြီး ကချေသည်မလေးရဲ့အဖေကိုပေးပါ။ ပြီးတော့ ကချေသည်မလေးကို ဥဂ္ဂသေနနဲ့ပေးစားဖို့ ထည့်လိုက်ပါလို့”ပြောပြီး လွှတ်လိုက်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကချေသည်မလေးရဲ့အဖေက ဒီသမီးလေးနဲ့ပဲ လုပ်စားနေရတာဆိုတော့ ဥဂ္ဂသေနအိမ်ကို ထည့်မပေးလိုက်နိုင်ပါဘူး။ သူ့သမီးကို လက်ထပ်ချင်သပဆိုရင် သူတို့နဲ့ပဲ လိုက်နေရမယ်လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဥဂ္ဂသေနလည်း သတင်းစကားကြားတာနဲ့ ငေါက်ခနဲထ၊ မိဘတွေရဲ့ ဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်ပြီး ကချေသည်မလေးရှိရာကို ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ ကချေသည်မလေးဆီရောက်တော့ ဖခင်ဖြစ်သူကလည်း တစ်ခါ

တည်း သမီးဖြစ်သူနဲ့ ပေးစားလိုက်ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဥဂ္ဂသေနဟာ ကျွမ်းဘားအဖွဲ့ကြီးနဲ့ မြို့တကာ နယ်တကာလှည့်ပြီး လိုက်နေခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဥဂ္ဂသေနက ဘာမှမတတ်တော့ လှည်းစောင့်တာ၊ နွားတွေ အစာကျွေးတာ၊ ပစ္စည်းသယ်တာလောက်ပဲ လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်။ ဒီလိုနေလာရင်းနဲ့ သားလေးတစ်ယောက် ရလာပါတယ်။

သားရလာတော့ ကချေသည်မလေးက ကလေးချော့တဲ့အခါ ဘယ်လိုသီချင်းဆိုပြီး ချော့သလဲဆိုတော့ "လှည်းစောင့်သမားရဲ့သား အိပ်ပါတော့လား၊ ပစ္စည်းသယ်သမားရဲ့သား အိပ်ပါတော့လား" အဲဒီလိုဆိုပြီး ချော့ပါတယ်။ ဒီတော့ ဥဂ္ဂသေနက မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး "မင်း ငါ့ကို စောင်းဆိုတာလား"လို့ မေးလိုက်ပါတယ်။ ဇနီးဖြစ်သူ ကချေသည်မလေးကလည်း "စောင်းဆိုတာမဟုတ်ဘူး၊ တည့်တည့်ဆိုတာ"လို့ ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဥဂ္ဂသေနာဟာ သူ့မာနကို ထိခိုက်လာတော့

... ချက်ချင်းပဲ ယောက္ခမ လုပ်သူထံသွားပြီး သူ့ကို ကျွမ်းဘားအတတ်ပညာ သင်ပေးဖို့ ပြောပါတယ်။ ယောက္ခမလုပ်သူကလည်း တအံ့တသြနဲ့ပေါ့။ နောက်ဆုံးတော့ မခံချင်စိတ်နဲ့ သင်လိုက်တာ ဝါးလုံးထိပ်ဖျားမှာ ကျွမ်းပစ်ပြီးကစားတဲ့အတတ်ကို ကောင်းကောင်းတတ်သွားပါတော့တယ်။

ယောက္ခမလုပ်သူကလည်း သူ့သားမက်ကို ရှာငယ်မြို့ငယ်ကစပြီး ပွဲထုတ်ပေးပါတယ်။ ဥဂ္ဂသေန ဟာ ကစားရင်း ကစားရင်းနဲ့ သူ့ဇနီးကချေသည်မလေးထက် သာသွားပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ရွာတကာလှည့်လည် ကပြနေခဲ့ရင်း သူ့ဇာတိ ရာဇဂြိုဟ်မြို့ကို ကပြဖို့ အလှည့်ကျလာပါတယ်။

ရာဇဂြိုဟ်မြို့သူမြို့သားတွေကလည်း သူတို့ဇာတိသူဌေးသား ဥဂ္ဂသေန ကျွမ်းဘားကစားပြမယ်ဆိုတော့ အားလုံးကလည်း စိတ်ဝင်စားနေကြပါတယ်။ ဥဂ္ဂသေနကလည်း သူ့ဇာတိမြို့ဆိုတော့ အရင်စံချိန်ထက် တင်ပြီး ကစားပြဖို့ ပြင်ထားပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ရာဇဂြိုဟ်ကို ရောက်လာတဲ့အခါ အတောင်ခြောက်ဆယ်ရှိတဲ့ ဝါးလုံးထိပ်ဖျားမှာ ကျွမ်းခုနစ်ပတ်ပစ်ပြီး ကစားပြပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မြတ်စွာဘုရားရှင် ကြွလာပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားကြွလာတော့ ပွဲကြည့်တဲ့ ပရိသတ်က မြတ်စွာဘုရားဆီ ရောက်ကုန်တော့တာပါပဲ။

မဟာကရုဏာရှင်ဖြစ်တဲ့ မြတ်စွာဘုရားက "ဥဂ္ဂသေနတစ်ယောက် သူ့အတတ်ပညာကို အစွမ်းကုန်ပြနေတဲ့အချိန်မှာ ပရိသတ်က ငါ့ဆီရောက်လာရင် နှလုံးမသာမယာဖြစ်တော့မှာပဲ"ဆိုပြီး အတူပါလာတဲ့ အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကို "ချစ်သားမောဂ္ဂလာန် ... ဥဂ္ဂသေနကို သွားပြောချေ၊ ကျွမ်းဘားကို ဆက်ပြပါလို့ မြတ်စွာဘုရားက ပြောခိုင်းလိုက်ပါတယ်လို့" မြတ်စွာဘုရားက အဲဒီလိုပြောခိုင်းလိုက်တော့ အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကလည်း ချက်ချင်းသွားပြောပါတယ်။ ဒီတော့ ဥဂ္ဂသေနက ဘယ်လိုတွေးသလဲဆိုတော့ "မြတ်စွာဘုရားက ငါ့ရဲ့ကျွမ်းဘားကို ကြည့်ရှုလိုလို့ပဲ" ဆိုပြီး အစွမ်းကုန် ဆက်ပြ

ပါတယ်။

ဥဂ္ဂသေနကစားပြလို့ ပြီးသွားတဲ့အခါ ဥဂ္ဂသေနက ဝါးလုံးထိပ်ဖျားကပဲ မြတ်စွာဘုရားကို လက်အုပ်ချီ အရိုအသေပြုပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားက အောက်ကပဲ "ချစ်သား ဥဂ္ဂသေန ပညာရှိတဲ့သူဟာ အတိတ် အနာဂတ် ပစ္စုပ္ပန် ခန္ဓာတွေမှာဖြစ်တဲ့ တွယ်တာခြင်းတဏှာကို ပယ်စွန့်ပြီး ပဋိသန္ဓေတည်ခြင်းမှ လွတ်မြောက်ဖို့ သင့်လှပေတယ်"လို့ တရားဟောလိုက်ပါတယ်။ ဝါးလုံးထိပ်ဖျားက တရားနာရင်းပဲ ဥဂ္ဂသေနဟာ ရဟန္တာ ဖြစ်သွားပါတယ်။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်အားလုံးလည်း တရားထူး တရားမြတ်တွေ ရသွားကြပါတယ်။ လူဝတ်နဲ့ ရဟန္တာဖြစ်သွားတာဆိုတော့ သင်္ကန်းဝတ်ကို ကူးရပါတယ်။ မကူးရင် အဲဒီနေ့မှာပဲ ပရိနိဗ္ဗာန်စံရပါတယ်။ ဒါကြောင့် အောက်ကိုဆင်းလာပြီး မြတ်စွာဘုရားဆီ ရဟန်းပြုပေးဖို့ ခွင့်တောင်းပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားကလည်း ဧဟိဘိက္ခု လို့ခေါ်ပြီး ရဟန်းပြုပေးလိုက်ပါတယ်။

ပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားက သံဝေဂယူဖို့ ဥဂ္ဂသေန ကချေသည် ဖြစ်ရတဲ့အကြောင်းရင်းကို ဆက်ဟောပြပါတယ်။

ကဿပဘုရားရှင်လက်ထက်မှာ ပြည်သူပြည်သားတွေက ရွှေစေတီ တစ်ဆူ ဝိုင်းတည်ကြပါတယ်တဲ့။ ပြည်သူပြည်သားတွေက လုပ်အားလာပေးတဲ့အခါ စားစရာ သောက်စရာတွေပါ လှည်းနဲ့တင်ယူလာခဲ့ကြပါတယ်။ ဥဂ္ဂသေနလောင်း ဇနီးမောင်နှံတို့လည်း လှည်းနဲ့လာခဲ့ကြပါတယ်။ လှည်းနဲ့လာရင်း လမ်းမှာ ဆွမ်းခံကြွတဲ့ ရဟန္တာတစ်ပါးကို ဖူးတွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် လှည်းကိုရပ်ပြီး ပါလာတဲ့ ဆွမ်းဘောဇဉ်တွေကို လောင်းလှူပါတယ်။ ဆွမ်းလောင်းပြီးတော့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်လုံးက "ဤကုသိုလ်ကောင်းမှုကြောင့် အရှင်ဘုရားသိတဲ့တရားထူးကို သိရပါလို၏"လို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်။

ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကလည်း ဆုတောင်းတဲ့အတိုင်း ပြည့်မှာဖြစ်လို့ အသိအမှတ်ပြုတဲ့အနေနဲ့

ပြုံးတော်မူလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီလို ပြုံးလိုက်တာကို တွေ့လိုက်ရတော့ ဇနီးဖြစ်သူက ဘာပြောသလဲဆိုတော့ "အို ... အရှင်မြတ် ပြုံးတဲ့ အပြုံးက ကချေသည်တစ်ယောက်ရဲ့အပြုံးမျိုးပဲ၊ မဟုတ်မှလွဲရော ကချေသည်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လို့ ထင်တယ်နော်"လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဒီတော့ ယောကျ်ားလုပ်သူကလည်း "အေး ... ဟုတ်လောက်တယ်" လို့ ထောက်ခံချက် ပေးလိုက်ပါသတဲ့။

ဥဂ္ဂသေနတို့ တရားထူးရတာက ရဟန္တာကို စေတနာပါပါ ဆွမ်းလောင်းခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်အထောက်အပံ့ ကြောင့်ပါတဲ့။ ကချေသည်ဖြစ်ရတာကတော့ ရဟန္တာကို ကချေသည်နဲ့တူတယ်လို့ လှောင်ရှည်မိလိုက်တဲ့ အကုသိုလ်ကံကြောင့်ပါတဲ့။ တကယ်လို့ ယောကျ်ားလုပ်သူက "အင်း"မလိုက်ခဲ့ရင် မိန်းမပဲ ကချေသည်ဖြစ်ရမှာပါ။ အခုတော့ ယောကျ်ားကပါ "အင်း"လိုက်ခဲ့တဲ့အတွက် နှစ်ယောက်လုံး ကချေသည်ဖြစ်ရတာပါ။

အဲဒီလို အတိတ်ရေစက်ကြောင့်ပဲ သူတို့ နှစ်ယောက်ဟာ ဒီဘဝမှာပဲ ပြန်တွေ့ရတာပါတဲ့။ အတိတ်

ရေစက်တွေ ပါလာခဲ့ရင်တော့ ဒီလို အကြောင်းတွေ ကာဆီးကာဆီး နောက်ဆုံးတော့ တွေ့ဆုံကြရတာပါပဲ။

ဒီနေရာမှာ အဓိကပြောချင်တာက ဒီဇာတ်လမ်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကမ္ဘာသတ္တဝါလေးတွေအကြောင်းပါ။ ဒါ ပေမယ့် ဒီဇာတ်လမ်းမှာ ကောင်းကံ ဆိုးကံ နှစ်ခုက ဒွန်တွဲပါနေလို့ သီးခြားရွေးချယ်ပြီး ရေးလိုက်တာပါပဲ။

အဓိကပြောချင်တဲ့ ကမ္ဘာသတ္တဝါလေးတွေအ ကြောင်း ပြောရအောင်ပါ။

မကြာသေးခင်ကာလက မန္တလေးက အဖွား တစ်ယောက်က ဘယ်လိုပြောလာသလဲဆိုတော့ "ဗုဒ္ဓ ဘာသာတွေ ပြောနေတဲ့ ကံ,ကံရဲ့အကျိုးကိုတောင် ယုံ ရမှာ မချင့်မရဲ ဖြစ်လာတယ်"တဲ့။ အဖွားက ကံ,ကံရဲ့ သဘော သတ္တဝါလေးတွေကို ကောင်းကောင်းသိမှာပါ။ ဒါပေမယ့် သူ့ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ပြီး အားမလိုအားမရနဲ့ ပြောလိုက်တာ ထင်ပါတယ်။

ကံပြုတဲ့နေရာမှာ ဘာအရေးကြီးဆုံးလဲဆိုရင် စေတနာပါ။ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက "စေတနာဟံ

ဘိက္ခဝေ ကမ္မံဝဒါမိ၊ ရဟန်းတို့ စေတနာကို ကံလို့ ငါဘုရား ဟောတယ်"လို့ မိန့်ကြားထားတာပါ။ အဲဒီ စေတနာနဲ့ကံ၊ ကံနဲ့စေတနာ ဘာထူးသလဲမေးရင် ပြုလုပ်ဆဲ အမှုတွေဟာ စေတနာပါ။ ပြီးပြီးသွားတာက ကံပါ။

ဥပမာ – ဝက်တစ်ကောင်ကို သတ်နေတယ်။ သတ်နေဆဲကာလဟာ စေတနာပါ။ သတ်ပြီးလို့ သေသွားတဲ့အခါ၊ သတ်ခြင်းကိစ္စ ပြီးသွားတဲ့အခါဟာ ကံပါ။ ဒီလိုပါပဲ ... ရဟန်းတစ်ပါးကို ဆွမ်းလောင်းနေဆဲဟာ စေတနာပါ၊ ဆွမ်းလောင်းပြီးသွားတဲ့အချိန်ဟာ ကံပါ။ ဒါကို ယောဆရာတော် ဘုရားရဲ့ "ပြုလုပ်ဆဲမှာ စေတနာ၊ ပြီးခါ ကံဟုသိ"ဆိုတဲ့ လင်္ကာလေးနဲ့ ကပ်မှတ်ထားလို့ ရပါတယ်။

ကောင်းမှုပြုလုပ်ဆဲမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မကောင်းမှုပြုနေဆဲမှာပဲဖြစ်ဖြစ် စေတနာလေးတွေ ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ဖြစ်နေပါတယ်။ အဲဒီစေတနာလေးတွေက အကြာကြီး တည်မနေပါဘူး။ ဥပါဒ်–ဋ္ဌီ–ဘင် = ဖြစ် တည် ပျက် ဆိုပြီး

ပျက်ပျက်သွားပါတယ်။ စာလိုပြောရင်တော့ ချုပ်ချုပ်သွားတာပါ။ ကောင်းတာပြုနေတဲ့အချိန်မှာ ကောင်းတဲ့စေတနာလေးတွေက ဖြစ် တည် ပျက် ဆိုပြီး ခဏလေးတည်ပြီး ချုပ်ချုပ်သွား၊ မကောင်းတာပြုနေတဲ့အချိန်မှာလည်း မကောင်းတဲ့စေတနာလေးတွေက ဖြစ် တည် ပျက် ဆိုပြီး ခဏလေးတည်ပြီး ချုပ်ချုပ်သွား၊ အဲဒီလို ချုပ်သွားပေမယ့် ဘာလေးတွေ ကျန်ခဲ့သလဲဆိုတော့ ကမ္မသတ္တိလေးတွေပါ။

စေတနာလေးတွေ ချုပ်ချုပ်သွားလိုက်၊ ကမ္မသတ္တိလေးတွေ ကျန်ခဲ့လိုက်၊ ကြာလာတော့ ကမ္မသတ္တိလေးတွေက များလာပါတယ်။ ကမ္မသတ္တိလေးတွေဟာ ကောင်းတာပြုခဲ့ရင် ကောင်းတဲ့ကမ္မသတ္တိလေးတွေ၊ မကောင်းတာပြုခဲ့ရင် မကောင်းတဲ့ကမ္မသတ္တိလေးတွေ ကျန်နေခဲ့ပါတယ်။ လူတစ်ယောက်ကို အကျိုးပေးတယ်ဆိုတာလည်း အဲဒီကမ္မသတ္တိလေးတွေက အကျိုးပေးတာပါ။

အဲဒီကမ္မသတ္တိလေးတွေက ချက်ချင်းထ အကျိုး

ပေးသလားဆိုတော့ ချက်ချင်းတော့ ထအကျိုးမပေးသေးပါဘူး။ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်တဲ့အခါမှသာ ထအကျိုးပေးတာပါ။

ဒါကို စာမှာ ဘယ်လိုဥပမာပေးထားသလဲဆိုတော့ သရက်သီးမှည့်ကို စားပြီးသွားတဲ့အခါ သရက်စေ့လေး ကျန်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီသရက်စေ့မှာ အပင်ပေါက်နိုင်တဲ့ ဗီဇသတ္တိလေး ရှိနေပါတယ်။ အပင်ပေါက်နိုင်တဲ့ ဗီဇသတ္တိလေးရှိနေတဲ့ သရက်စေ့ဟာ မြေကြီးနဲ့လည်း ထိတွေ့ခွင့် ရမယ်၊ မိုးဥတုနဲ့လည်း ထိတွေ့ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် သရက်ပင်လေး ထပေါက်လာပါတယ်။ အဓိကကတော့ မြေကြီးရယ်၊ မိုးဥတုရယ်နဲ့ ကြုံကြိုက်ဖို့ပါပဲ။ အဲဒီအင်္ဂါနှစ်ချက်နဲ့ မညီသေးရင် သရက်စေ့လေးဟာ အပင်ပေါက်နိုင်တဲ့သတ္တိလေး ရှိနေပေမယ့် မပေါက်နိုင်သေးပါဘူး။

အဲဒီ သရက်သီးမှည့်နဲ့ သရက်စေ့လေးရဲ့ ဥပမာ အတိုင်းပါပဲတဲ့။ သရက်သီးမှည့်ကို စားနေဆဲ စားနေတဲ့အချိန်ဟာ စေတနာပါတဲ့၊ စားပြီး အပင်ပေါက်

နိုင်တဲ့ သရက်စေ့ကျန်ခဲ့တာဟာ ကမ္မသတ္တိပါတဲ့။

သရက်စေ့ဟာ ချက်ချင်းထပြီး အပင်မပေါက်နိုင်သေးဘဲ မြေကြီး မိုးဥတုနဲ့ ထိတွေ့ခွင့်ရမှ အပင်ပေါက်နိုင်သလို လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကမ္မသတ္တိဟာလည်း ချက်ချင်းအကျိုးမပေးနိုင်သေးပါဘူး။

ကောင်းတဲ့ကမ္မသတ္တိတွေက ယောနိသောမနသိကာရ ဆိုတဲ့ ကုသိုလ်ဖြစ်အောင် နှလုံးသွင်းတဲ့အခါ၊ ကလျာဏမိတ္တဆိုတဲ့ ဘုရား၊ ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါ၊ ရဟန္တာ၊ ဆရာကောင်း စတဲ့ မိတ်ဆွေကောင်းနဲ့တွေ့ဆုံတဲ့အခါမှ ထအကျိုး ပေးတာပါ။ ဒီလိုပါပဲ ... မကောင်းတဲ့ ကမ္မသတ္တိလေးတွေကလည်း အယောနိသောမနသိကာရ အကုသိုလ်ဖြစ်အောင် နှလုံးသွင်းတဲ့အခါ ပါပမိတ္တ မိတ်ဆွေဆိုး မိတ်ဆွေယုတ်နဲ့ တွေ့ဆုံတဲ့အခါကျမှ ထအကျိုးပေးမှာပါ။

အဲဒီတော့ ကိုယ့်သန္တာန်မှာရှိနေတဲ့ ကမ္မသတ္တိတွေဟာ ချက်ချင်းတော့ ထအကျိုးမပေးသေးပါဘူး။ ခြောက်လကြာမှ အကျိုးပေးချင်ပေးမယ်။ တစ်နှစ်

ကြာမှလည်း အကျိုးပေးချင်ပေးမယ်။ ဆယ်နှစ်ကြာမှလည်း အကျိုးပေးချင်ပေးမယ်။ နောက်ဘဝကျမှလည်း အကျိုးပေးချင်ပေးမယ်။ နောက်ဆုံးဘဝ တစ်ရာမြောက်ကျမှပဲ အကျိုးပေးချင်ပေးမယ်။ နှစ်ဘဝမြောက်၊ သုံးဘဝမြောက်၊ ဆယ်ဘဝမြောက်ကျမှလည်း အကျိုးပေးချင်ပေးမယ်။ ပေးမှာတော့ ဧကန်မုချပါ။

အဲဒီတော့ မန္တလေးကအဖွားကို ဘယ်လိုပြန်ပြောရမလဲဆိုတော့ "မကြာမီ လာမည် မျှော်"လို့ပဲ ပြောရတော့မှာပါပဲ။

အထက်က ပြခဲ့တဲ့ ဥဂ္ဂသေနတို့ဝတ္ထုကိုပဲ ပြန်အာရုံပြုကြည့်လိုက်ပါ။

ကဿပဘုရားရှင်လက်ထက်မှာ ရဟန္တာတစ်ပါးကို စေတနာ ထက်ထက်သန်သန်နဲ့ လောင်းလှူခဲ့တဲ့အတွက် စေတနာလေးတွေ ချုပ်သွားပေမယ့် ကောင်းတဲ့ ကမ္ဗသတ္တိလေးတွေ ကျန်နေခဲ့ပါတယ်။ နောက်ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကို ကချေသည်နဲ့တူတယ်လို့ စေတနာပါပါနဲ့ ပြောခဲ့တဲ့အတွက် စေတနာလေးတွေ ချုပ်သွားပေ

မယ့် မကောင်းတဲ့ကမ္မသတ္တိလေးတွေ ကျန်နေခဲ့ပါတယ်။ ကဿပဘုရားရှင်လက်ထက်တော်မှာ ရခဲ့တဲ့ ကမ္မသတ္တိလေးတွေက ဂေါတမဘုရားလက်ထက်တော်ရောက်မှ ပြိုင်တူလာအကျိုးပေးပါတယ်။

ကောင်းတဲ့ကမ္မသတ္တိပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မကောင်းတဲ့ ကမ္မသတ္တိပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်သန္တာန်မှာ ကမ္မသတ္တိမြောက် သွားပြီဆိုရင်တော့ ဘဝတစ်ခုမှာ ဧကန်မုချ အကျိုးပေး တော့မှာပါ။ အကျိုးပေး နီးတာနဲ့ ဝေးတာပဲ ကွာမှာပါ။

ကောင်းတာပြုပြီး အကျိုးမပေးသေးလို့ ဘာမှ စိတ်အားလျော့စရာ မလိုသလို၊ မကောင်းတာပြုပြီး အကျိုးမပေးသေးဘူးဆိုပြီး ကံကိုအထင်သေးနေလို့လည်း မရပါဘူး။

ကံဆိုတာ ပြုပြီးသွားရင် ကမ္မသတ္တိမြောက်သွား တာဆိုတော့ ကောင်းတဲ့ကံအတွက် ပြဿနာမရှိပေမယ့် မကောင်းတဲ့ကံအတွက်ကျတော့ မပြုခင် သေချာစဉ်းစား ဖို့ လိုပါတယ်။ ဘဝတွေက ကျင်လည်ရဦးမှာပါ။ တစ် ဘဝထဲနဲ့ မပြီးသေးပါဘူး။ တစ်ဘဝထဲနဲ့ ပြီးပြတ်အောင်

လုပ်နိုင်ရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့လေ။

ဘာပဲလုပ်လုပ် ကံဆိုတာ လုပ်ပြီးရင် ကမ္မသတ္တိကတော့ မြောက်သွားတာပါပဲ။ မလုပ်ခင် သေချာစဉ်းစားဖို့ပဲ လိုတာပါပဲလေ။

ကျမ်းကိုး-

၁။ ဓမ္မပဒ အဋ္ဌကထာ (၃)တွဲ ဥဂ္ဂသေနဝတ္ထု။

၂။ မင်းကွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဓမ္မဒေသနာပေါင်းချုပ် အတွဲ (၁)

ကလျာမဂ္ဂဇင်း
ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၂၀၀၅။

ကော်ဖီချစ်သူ

ဒီနေ့မနက်လည်း ကော်ဖီသောက်နေရင်း သူငယ်ချင်းကို သတိရနေကျအတိုင်း သတိရနေခဲ့ပါတယ်၊ မိမိမှာလည်း မနက်အရုဏ်စာစားပြီးတာနဲ့ ကော်ဖီမစ်ကိုသောက်လိုက်ရမှ၊ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် မသောက်ဖြစ်ခဲ့တဲ့နေ့ဆို ဘာဝမှာ တစ်ခုခု လိုနေသလိုလို စွဲနေတာကိုပြောတာပါ။

ကျန်တဲ့သူတွေတော့ မပြောတတ်ပါဘူး၊ မိမိ ကော်ဖီမစ်ဖျော်တဲ့အခါ ကော်ဖီခွက်ထဲကို ရေနွေးကို အရင်ထည့်ပါတယ်၊ ပြီးမှ ကော်ဖီမစ်ထုပ်ကို ဖောက်ပြီး

ထည့်ပါတယ်၊ ရေနွေးပေါ်မှာ ကော်ဖီမစ်အမှုန့်လေးတွေ အပုံလိုက်လေးပေါ်နေပြီး တဖြည်းဖြည်း ရေနွေးထဲပျော်ကျသွားတာကို ကြည့်နေရတာ မိမိအတွက်တော့ အရသာတစ်မျိုးပါ၊ အဲဒီအရသာက စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းလေးပဲ ခံစားရတာဆိုတော့ အဲဒီစက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းလေးမှာ ဖုန်းလာရင်တောင် သွားမကိုင်ဘူးလို့။

ဒီအကြောင်းကို သူငယ်ချင်းကို ပြောပြတော့ သူငယ်ချင်းက "ရူးတာ"တဲ့၊ ပြီးတော့ သူငယ်ချင်းက အောက်ပါဇာတ်လမ်းလေးကို ပြောပြပါတယ်။

* * *

မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်က တိဿဆိုတဲ့ သူငယ်တစ်ယောက်ရှိခဲ့ဖူးတယ်၊ တစ်နေ့မှာ သူက မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရားတော်ကိုနာကြားပြီး ရဟန်းပြုလိုစိတ်တွေ တဖွားဖွားဖြစ်လာတယ်၊ ရဟန်းပြုချင်တဲ့အကြောင်း မိဘတွေထံခွင့်တောင်းတော့ မိဘတွေက ခွင့်မပြုဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူကတစ်ဦးတည်းသောသား သားလူပျိုလေးဖြစ်လို့ပဲ၊ ဒီတော့ တိဿ

သူငယ်က ရဟန်းပြုခွင့်ရဖို့အရေး အစာငတ်ခံဆန္ဒပြတယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ မိဘတွေက လက်လျှော့လိုက်ရတယ်ပေါ့။ တိဿသူငယ်ဟာ ရဟန်းဖြစ်တာနဲ့ ရဟန်းတရားကို ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်သလို တစ်ဖက်ကလဲ ဓုတင် (၁၃)ပါးလုံးကို ဆောင်ပြီး ကျင့်တယ်၊ ဒါကြောင့် သူဟာ မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်မှာ စူဠပိဏ္ဍပါတိက တိဿမထေရ်ဆိုပြီး ကျော်စောထင်ရှားတယ်၊ ရဟန်းအချင်းချင်းရဲ့ ကြည်ညိုမှုကို ခံရသလို လူဒကာ ဒကာမတွေရဲ့ ကြည်ညိုမှုကိုလဲ အထူးပဲခံရတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကာလတစ်ခုကျော်လာတဲ့အခါ သူ့ရဲ့ဇာတိ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှာ ကျင်းပနေကျအတိုင်း နက္ခတ်ပွဲသဘင် ကျင်းပကြတယ်၊ ဒီတော့ မထေရ်ရဲ့ မိဘတွေက သူတို့သားကို အထူးသတိရပြီး မထေရ် လူ့ဘဝကဝတ်ခဲ့တဲ့ အဝတ်ကလေးတွေကိုကိုင်ပြီး "ဒီလို နက္ခတ်သဘင်မှာ ငါတို့သားလေးဟာ ဒီအဝတ်ကလေးတွေကိုဝတ်ပြီး ကစားခဲ့တာ" ဆိုပြီး ငိုကြွေးနေကြ

တယ်တဲ့။

အဲဒီအချိန်မှာ ပြည့်တန်ဆာမတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး အကျိုးအကြောင်းမေးတယ်၊ မိဘတွေကလည်း အကျိုးအကြောင်းပြောပြတယ်၊ ပြည့်တန်ဆာမက ဘယ်လိုပြောသလဲဆိုတော့ "အရှင်တို့သားကို လူထွက်စေပြီး အိမ်ပြန်ခေါ်လာနိုင်ရင် ဘယ်လောက်ပေးမလဲ"လို့မေးလိုက်တယ်၊ မိဘဖြစ်သူတွေကလည်း "သားဖြစ်သူကိုသာ လူထွက်ပြီး အိမ်ကိုရအောင်ခေါ်ခဲ့ပါ၊ ငွေကြေးတော့ပြောမနေနဲ့ ကြိုက်သလောက်ယူ"လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဒီတော့ ပြည့်တန်ဆာမက မိဘဖြစ်သူတွေကို သူတို့ သားရဟန်း လူ့ဘဝက ဘယ်လိုအစားအစာလေးတွေ ကြိုက်တတ်လဲလို့မေးတယ်၊ မိဘဖြစ်သူတွေကလည်း သူတို့သား လူ့ဘဝတုန်းက ဘယ်လိုလက်သုပ်ကလေးတွေ ကြိုက်တာ၊ ဘယ်လိုချဉ်ငန်စပ်ဟင်းမျိုးလေးတွေကြိုက်တာ၊ ဘယ်လို ဖျော်ရည်မျိုးလေးတွေကြိုက်တာ စသည်ဖြင့်ပေါ့၊ ကြိုက်တတ်တဲ့

အစားအစာလေးတွေကို ပြောပြလိုက်တယ်၊ ပြည့်တန်ဆာမကလည်း စာရွက်နဲ့ အသေအချာ ရေးမှတ်ထားတယ်၊ ပြီးတော့ တိဿရဟန်း သီတင်းသုံးတဲ့ သာဝတ္ထိမြို့ကိုသွားပြီး ရဟန်းဆွမ်းခံကြွနေကျလမ်းမှာ အိမ်တစ်လုံးငှားနေလိုက်တယ်။

အကြံနဲ့ဆိုတော့ ရဟန်းကို နေ့စဉ်ဆွမ်းခံကြွဖို့ ဖိတ်လိုက်တယ်၊ ပြည့်တန်ဆာမကလည်း တိဿရဟန်း လူ့ဘဝက ကြိုက်တတ်တဲ့ ဟင်းလေးတွေကိုချက်ပြီး ဆွမ်းလောင်းတယ်၊ ကြာလာတဲ့အခါကျတော့ ရဟန်းက ပြည့်တန်ဆာမအိမ်က လောင်းတဲ့ ဆွမ်းဟင်းတွေကို စွဲလာတယ်၊ ဘယ်သောက်အထိ ဖြစ်လာသလဲဆိုရင် ပြည့်တန်ဆာမအိမ်က ဆွမ်းဟင်းမပါရင် ဆွမ်းမစားတတ်တဲ့အထိ စွဲလာတယ်။

ပြည့်တန်ဆာမက သူမျှော်လင့်တဲ့ အခြေအနေအထိ ရောက်လာပြီဆိုတော့ သူ့ရဲ့အဓိကလုပ်ငန်းစဉ်တစ်ခုကို အကောင်အထည်ဖော်တော့တာပဲ၊ ဘယ်လိုဖော်သလဲဆိုတော့ တစ်နေ့ ရဟန်းဆွမ်းခံကြွတဲ့

အချိန်မှာ ပြည့်တန်ဆာမက မကျန်းမာဟန်ဆောင်ပြီး အိမ်ခန်းထဲမှာ အိပ်နေလိုက်တယ်။

ရဟန်းက တွေ့နေကျ ပြည့်တန်ဆာမကို မတွေ့ရတော့ အစေအပါးတွေကို "ဘယ်သွားလဲ"ပေါ့၊ အစေအပါးတွေကလည်း ကြိုတင်ဇာတ်တိုက်ထားတဲ့ အတိုင်း "နေမကောင်းလို့ အခန်းထဲမှာ နေနေပါတယ်၊ အရှင်ဘုရားကို ဖူးမြင်လိုပါတယ်"လို့ လျှောက်လိုက်ကြတယ်၊ ဒီတော့ ရဟန်းလည်း ပြည့်တန်ဆာမရဲ့ အိပ်ခန်းထဲကို ဝင်သွားလိုက်တယ်။

ရဟန်းဟာ အဲဒီပြည့်တန်ဆာမရဲ့ အိပ်ခန်းထဲမှာပဲ သူ့ရဲ့ရဟန်းဘဝကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရတယ်၊ လိုရင်းပြောရရင်တော့ ပြည့်တန်ဆာမက ရဟန်းကိုလူထွက်စေပြီး သူရဲ့ မိဘတွေဆီ ပြန်ပို့နိုင်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီလို ပြန်ပို့နိုင်လို့ ပြည့်တန်ဆာမ ငွေကြေးဘယ်လောက် ရသွားတယ်ဆိုတာတော့ စာထဲမှာ ပြမထားဘူး။

စာရေးဆရာ အဲဒီဝတ္ထုကို ပြန်အာရုံပြုကြည့်၊ တိဿသူငယ်ဟာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့တရားကိုနာကြားပြီး

ရဟန်းတရားထူးကို ရချင်လွန်းလို့ အစာငတ်ခံဆန္ဒပြပြီး တောင် ရဟန်းဝတ်ခဲ့တဲ့သူ၊ ဒါပေမယ့် ဘာမဟုတ်တဲ့ ရသတဏှာလေးကြောင့် ဘဝနဲ့ယှဉ်တဲ့ ရည်မှန်းချက်ကြီး ကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ရတယ်။ အသေးအဖွဲလေးပါဆိုပြီး အစစအရာရာ လျှော့မတွက်နဲ့ စာရေးဆရာရဲ့။

ကမ္ဘာမှာကြီးကျယ်တဲ့ ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုကြီး တွေဟာ အသေးအဖွဲလေးကို အခြေတည်ပြီး ဖြစ်သွား ကြတာပဲ၊ ဥပမာ–လက်နှစ်လုံးလောက် ရထားသံလမ်းလွဲ နေလို့ လူတွေထောင်ချီပါတဲ့ ရထားတွဲကြီးတွေ မှောက် သွားကြတာ၊ ဒီဖြစ်စဉ်တွေကို မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်တွေထဲမှာ ဖတ်ဖူးမှာပါ။

နေရာတကာ အသေးအဖွဲလေးဆိုပြီး အထင် မသေးနဲ့ စာရေးဆရာရဲ့"

* * *

သူငယ်ချင်းပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေထဲက "ကြီး ကျယ်တဲ့ ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုကြီးတွေဟာ အသေးအဖွဲ လေးကို အခြေတည်ပြီး ဖြစ်သွားကြတာ" ဆိုတဲ့ စကား

ကိုတော့ အထူးပဲ သတိရနေဖြစ်ပါတယ်။

ကျမ်းကိုး
ညောင်ကန်ဆရာတော်ဘုရားကြီးရေး၊ ငါးရာ့ငါးဆယ်
ဇာတ်ဝတ္ထု (ပထမတွဲ)
ဝါတမိဂဇာတ်၊ စာမျက်နှာ–၇၇–၇၈–၇၉။

***Fashion Image* မဂ္ဂဇင်း**
နိုဝင်ဘာ၊ ၂၀၀၂

ဝန်ထမ်းနှင့် နတ်ပြည်

မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်က သူဌေးကြီး တစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ သူက "နေ့တိုင်း ကုသိုလ်ဖြစ်စေရမယ်"လို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြီး ရဟန်းသံဃာတော်တွေကို အိမ်မှာ ဆွမ်းခံကြွစေပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဆွမ်းလောင်းလှူလာလိုက်တာ ကာလ တစ်ခုမှာတော့ သူတို့ ရပ်ကွက်ကို သူခိုးသူဝှက်တွေ မကြာခဏ လာလာကပ်လာပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဇနီးလုပ်သူက အိမ်ခြံဝင်းတံခါးကို အမြဲပိတ်ခိုင်းထားလိုက်ပါတယ်။

ဒီတော့ ဆွမ်းခံကြွလာတဲ့ ရဟန်းသံဃာတော်

တွေက ပိတ်ထားတဲ့ တံခါးကိုကြည့်ပြီး ပြန်လှည့်သွားကြပါတယ်။ ပထမတော့ အိမ်ရှင်သူဌေးကြီးက စီးပွားရေးအလုပ်တွေနဲ့ ရှုပ်နေတဲ့အတွက် သတိမထားမိပါဘူး။ တစ်နေ့ အလုပ်အားတဲ့ရက် သံဃာတော်တွေ ကြွမလာတာ တွေ့တာနဲ့ အိမ်ရှင်ဇနီးကို မေးကြည့်ပါတယ်။

"ရှင်မရေ အိမ်မှာ သံဃာတော်တွေကော နေ့စဉ်ဆွမ်းခံကြွရဲ့လား"

"အခုတလော မကြွဖြစ်ကြပါဘူး"

"ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"အခုတလော ရပ်ကွက်မှာ သူခိုးတွေ ကပ်ကပ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် အိမ်တံခါးကို အမြဲသော့ခတ်ထားရတယ်"

"အို ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ စာစောက ပြောရောပေါ့။ ဆွမ်းဒါနကုသိုလ်ကတော့ မရလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဆွမ်းလောင်းနိုင်အောင်တော့ စီစဉ်ပေးပါဦးမယ်"

အိမ်ရှင်သူဌေးကြီးက အိမ်ရှင်မကို အဲဒီလိုပြောပြီး သူနဲ့သိကျွမ်းတဲ့ လူငယ်ကောင်လေးတစ်

ယောက်ဆီ သွားပါတယ်။ လူငယ်လေးကိုတွေ့တော့ အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး

"မောင်ရင်လေးရယ် ဦးတို့တံခါးကို အထူးလုံခြုံအောင် စောင့်ပေးပါ။ ရဟန်းသံဃာတွေ ကြွလာတဲ့အခါ တံခါးဖွင့်ပေးပြီး၊ သံဃာတွေ အိမ်ထဲရောက်တဲ့အခါ တံခါးကို သေချာပြန်ပိတ်ပေးပါ။ မောင်ရင်လေးအတွက်လည်း လခများများ ပေးပါ့မယ်"လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

လူငယ်ကောင်လေးကလည်း "ကျွန်တော် ဦးတို့ စိတ်တိုင်းကျ ဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ်"လို့ ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ လူငယ်လေးဟာ သူဌေးကြီးအိမ်မှာ တံခါးစောင့်ရာထူး ရသွားရောပဲ ဆိုပါတော့ အလုပ်ဝင်ကတည်းက လူငယ်လေးဟာ သူ့ရဲ့စိတ်ကို အထူးပဲ စောင့်ရှောက်ထားပါတယ်။ အထူးသဖြင့်တော့ သူ့ရဲ့ ကိုယ်အမူအရာတိုင်းကို သတိကပ်ထားပါတယ်။

ရဟန်းသံဃာတွေ ကြွလာလို့ တံခါးဖွင့်ရပြီဆိုရင် လူငယ်လေးက "ငါ့ရဲ့တံခါးဖွင့်ပေးမှုကြောင့်

ရဟန်းသံဃာတော်တွေ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာနဲ့ ဆွမ်းခံကြွ ဘုဉ်းပေးနိုင်ပါစေ။ အိမ်ရှင် မိသားစုတွေလည်း ကုသိုလ်ဝတ်ကို စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာနဲ့ ပြုနိုင်ကြပါစေ"လို့ မေတ္တာစိတ်ကလေး ညွှတ်ညွှတ်ပြီး ဖွင့်ပေးပါတယ်။ ဒီလိုပါပဲ တံခါးပြန်ပိတ် တဲ့အခါမှာလည်း မေတ္တာစိတ်ကလေးကို သေချာညွှတ်ပြီး ပြန်ပိတ်ပါတယ်။

သံဃာတော်တွေ အိမ်ထဲရောက်တဲ့အခါမှာလည်း ဆွမ်းစားဖို့အတွက် ကူလုပ်ပေးပြန်ပါတယ်။ ကူလုပ်နေတဲ့အခါတိုင်း အလုပ်တစ်ခုလို သဘောမထားဘဲ၊ ကုသိုလ်တွေလို့ပဲ သဘောထားပြီး မေတ္တာစိတ်ကလေးကို အထူးညွှတ်ညွှတ်ပြီး ကူပါတယ်။ သံဃာတော်တွေ ဆွမ်းစားပြီးလို့ သရဏဂုံ သီလပေးတဲ့အခါ ဝင်ယူသလို၊ တရားဟောပြီးလို့ အလှူရှင်ဖြစ်တဲ့ အိမ်ရှင်တွေက ရေစက်ချ အမျှပေးဝေတဲ့အခါမှာလည်း စိတ်ကလေးကို အထူးပဲ သတိကပ်ပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ သာဓုခေါ်ပါတယ်။

အလုပ်တိုင်းကို အလုပ်လို သဘောမထားဘဲ ကုသိုလ်တွေလိုပဲ နှလုံးသွင်းထားမိတဲ့အတွက် လုပ်နေရတဲ့အလုပ်ကို ပင်ပန်းတယ်လို့ အာရုံမပြုမိတော့သလို "ငါက ဒီအိမ်မှာ တံခါးစောင့်ရတဲ့ အနိမ့်ဆုံးရာထူးပဲ" ဆိုပြီးလည်း သိမ်ငယ်မနေတော့ပါဘူး။

ဒီလိုနဲ့ သေလွန်ကြတဲ့အခါမှာတော့ အိမ်ရှင်အမျိုးသားကြီးဟာ ယာမာနတ်ပြည်မှာ သွားဖြစ်ပါတယ်။ တံခါးစောင့်လူငယ်လေးကတော့ တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှာ အလွန်လှတဲ့ ရွှေဗိမာန်ကြီးနဲ့ သွားဖြစ်ပါတယ်။ အလွန်လှတဲ့ နတ်သမီးတွေကလည်း တစ်ဖက်ငါးရာနဲ့ပါ။ နတ်သမီးလေးတွေက သူ့ကို ဘယ်လိုခေါ်ကြသလဲဆိုတော့ "ကိုကို တံခါးစောင့်နတ်သားလေး"တဲ့။ လူ့ပြည်က တံခါးစောင့်ဘဝကနေ ရောက်လာတဲ့အတွက် "ကိုကို တံခါးစောင့် နတ်သားလေး"လို့ ခေါ်ကြတာပါ။

ကျန်တဲ့ဝန်းကျင်က နတ်သားတွေကလည်း တံခါးစောင့် နတ်သားလေးလို့ပဲ ခေါ်ကြပါတယ်။

နတ်သားတစ်ဖြစ်လဲ လူငယ်ကလေးကလည်း သူ့ကို တံခါးစောင့်နတ်သားလေးလို့ ခေါ်ကြတာကို လုံးဝစိတ် မဆိုးပါဘူး။ အဲဒီလိုခေါ်တဲ့အတွက် သူ့ကိုယ်သူ ပို တောင်ဂုဏ်ယူပါသတဲ့။ သူ့ရဲ့ သာမန် တံခါးစောင့် အလုပ်ကလေးက ဒီဘဝရောက်အောင် ပို့ပေးလိုက်လို့ ပါတဲ့။ ဒီစာရေးနေဆဲ၊ ဒီစာဖတ်နေဆဲမှာ တံခါးစောင့် နတ်သားလေးကတော့ နတ်သမီးတစ်ဖက်ငါးရာနဲ့ တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှာ ဒီနေ့ ဒီအချိန်ထိ ပျော်ရွှင်ဆဲ ရှိချင်ရှိနေဦးမှာပါပဲ။

* * *

ခန္ဓာရှိနေတဲ့အတွက် မိသားစုရှိနေတဲ့အတွက် အရွယ်ရောက်လာရင် ဝန်ထမ်းတော့ လုပ်ရမှာပါ။ ပုဂ္ဂလိကဝန်ထမ်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အစိုးရဝန်ထမ်းပဲ ဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုပေါ့။

ဒီတော့ ကိုယ်က ဘယ်လိုဝန်ထမ်းပုံစံမျိုးနဲ့ ဖြတ်သန်းမလဲ။

ကိုးနာရီခွဲ ဆယ်နာရီလောက် ရုံးတက်၊ လေး

နာရီခွဲလောက် ရုံးဆင်း၊ ရုံးချိန် အလုပ်အားတဲ့အချိန်တွေမှာ စုစု,စုစုနဲ့ သူတစ်ပါးအတင်းပြော၊ ကိုယ့်ထက်သာသွားတဲ့လူကို မနာလို ဣဿာမစ္ဆရိယဖြစ်၊ ဝန်ထမ်းဘဝကို အဲဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ ဖြတ်သန်းမလား ...?

. . . .

အဲဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ ဖြတ်သန်းရင်တော့ သေတဲ့အခါ အထက်မတက်ဘဲ အောက်စိုက်သွားနိုင်ပါတယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေချာပြန်ကြည့်ရင် အမြင့်မြတ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ လူ့ဘဝကို ရထားတာပါ။ နိဗ္ဗာန်မရသေးရင်တောင် ဘဝကို အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိလေးတော့ နေသွားဖို့ကောင်းပါတယ်။

အဲဒီအတွက် အဓိက,ကတော့ စိတ်ကလေးပါပဲ။ ကောင်းတာပြုချင်တာလည်း ဒီစိတ်ပဲ၊ မကောင်းတာပြုချင်တာလည်း ဒီစိတ်ပဲ။ ဒီတော့ ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ကလေးကို မြင့်မြတ်တဲ့လမ်းကြောင်းလေးပေါ်ကို တင်ပေးလိုက်ရုံပါပဲ။

အသိကောင်လေးတစ်ယောက် ရှိပါတယ်။

သူက ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ လုပ်ပါတယ်။ သူက ဆောင်ပုဒ် တစ်ခုကို အသေလက်ကိုင်ထားပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ဆောင်ပုဒ်က "ကောင်းတဲ့စိတ်ထားရင် ကောင်းတဲ့ အကျိုး ပေးမယ်၊ မကောင်းတဲ့စိတ်ထားရင် မကောင်းတဲ့အကျိုးပေးမယ်"ဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ် ကလေးပါ။

ဒီဆောင်ပုဒ်ကလေးကို သူက တစ်နေ့သုံးကြိမ် လောက် ရင်ထဲရောက်နေအောင် နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်ပါ သတဲ့။ အဲဒီဆောင်ပုဒ်ကလေးနဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ် ပါသတဲ့။

ဒီတော့ သူ့အနေနဲ့ ရာထူးလေးတွေ ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲ တိုးတိုးသွားခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကုမ္ပဏီရဲ့စရိတ် နဲ့ပဲ အပြင်သင်တန်းတွေပါ တက်ခွင့်ရပါတယ်။

ဒါပေမယ့် သူနဲ့အတူတူ အလုပ်ဝင်ဖက်တစ် ယောက်ကတော့ သူ့အပေါ် အမြဲဝန်တိုနေပါသတဲ့။

အဲဒီဝန်တိုနေတဲ့ သူနဲ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မိတ်ဆွေဟာ ရာထူးက တိုးတိုးမလာဘဲ ဒုံရင်းဒုံရင်း

အတိုင်းပါပဲတဲ့။

ဒါကိုကြည့်ပြီး သူက ဘယ်လိုထပ်နှလုံးသွင်း ပြန်သလဲဆိုတော့ "ကောင်းတဲ့စိတ်ထားရင် ကောင်းတဲ့ အကျိုးပေးတယ်၊ မကောင်းတဲ့စိတ်ထားရင် မကောင်းတဲ့ အကျိုးပေးတယ်"လို့ နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်ပါသတဲ့။ နှလုံး သွင်းတဲ့နေရာမှာ သူတစ်ပါး ရာထူးမတက်တာကို ဝမ်း သာစိတ်နဲ့ နှလုံးသွင်းတာမဟုတ်ဘဲ မကောင်းတဲ့စိတ်ရဲ့ ဆိုးကျိုးကို သံဝေဂစိတ်နဲ့ နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်တာပါတဲ့။

ကောင်လေးက သူ့ရဲ့လက်တွေ့ဘဝနဲ့ အသုံး တည့်နေလို့ ဆင်ခြင်နေပေမယ့် သူ ဆင်ခြင်နေတဲ့ ဆောင်ပုဒ်ကလေးက ဘယ်ပါဠိက လာတယ် ဆိုတာ တော့ သူ မသိပါဘူးတဲ့။ တကယ်တော့ ပါဠိကို သိတာ မသိတာက သိပ်ပြီးအရေးမကြီးလှပါဘူး။ ကိုယ် နားလည်တဲ့ ဘာသာစကားနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ လက်တွေ့ဘဝ ထဲမှာ အသုံးတည့်နေရင် ပြီးတာပါပဲ။

ဒါပေမယ့် စာဖတ်သူတွေကတော့ ပါဠိလေးကို ဗဟုသုတအဖြစ် မှတ်ထားလိုက်ပါဦး။

ကုသလံ အနဝဇ္ဇ သုခ ဝိပါက လက္ခဏံ – ကုသိုလ်ဟာ အပြစ်ကင်းပြီး ကောင်းကျိုးကိုပေးခြင်း လက္ခဏာရှိတယ်။

အကုသလံ သာဝဇ္ဇ ဒုက္ခ ဝိပါက လက္ခဏံ – အကုသိုလ်ဟာ အပြစ်နှင့်တကွ မကောင်းကျိုးကို ပေးခြင်း လက္ခဏာရှိတယ်။

ဒါက ပါဠိရှိတဲ့အတိုင်း တိုက်ရိုက် မြန်မာပြန်ပေးတာပါ။ တကယ်လို့ ကိုယ်က ပါဠိလေးပါတွဲပြီး ဆင်ခြင်ချင်တယ်ဆိုရင် ဆင်ခြင်လို့ရအောင်ပါ။

ဘယ်လိုပဲဆင်ခြင်ဆင်ခြင် ကိုယ့်ရဲ့လက်တွေ့ဘဝထဲမှာ အသုံးတည့်နေဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်။

ပုထုဇဉ်တစ်ယောက်မှာ သိဖို့ရယ်၊ ကျင့်ဖို့ရယ် ဆိုပြီး အဆင့်နှစ်ဆင့် ရှိပါတယ်။ ပထမ သိအောင် လေ့လာရပါမယ်၊ ဒုတိယအသိကို အခြေခံပြီး လက်တွေ့ကျင့်သုံးကြည့်ရပါမယ်။

ကဲ … ဥပမာပဲ ထားပါတော့။ မြန်မာ့အသံက ဆေးပညာရပ်ဆိုင်ရာ တစ်ခုကို ထုတ်လွှင့်တော့မယ်

ဆိုပါစို့။ အသံလွှင့်ဖို့အတွက် တစ်ယောက် တည်းလွှင့်လို့ မရပါဘူး။ အနည်းဆုံး ဝန်ထမ်းနှစ်ဆယ်ကျော်လောက်နဲ့ လုပ်ကြရတော့မှာပါ။ အသံလွှင့်ဖို့ ဆေးပညာဆိုင်ရာစာစုကို ကွန်ပျူတာ စာစီမယ်၊ စာစီတဲ့သူကလည်း "ငါစီလိုက်တဲ့စာလေးတွေဖတ်ပြီး ပြည်သူ ပြည်သားတွေ ဆေးပညာဗဟုသုတလေးတွေရပြီး ကိုယ်ဆင်းရဲ ကင်းကြပါစေ၊ စိတ်ဆင်းရဲ ကင်းကြပါစေ" ဆိုပြီး မေတ္တာစိတ်ညွတ်ပြီး စာစီမယ်ဆိုရင် ကုသိုလ်တွေ ဖြစ်နေတာပါ။

ဒီလိုပါပဲ အသံလွှင့်ချက်ကို ဖတ်ကြားမယ့်သူ၊ အသံဖမ်းမယ့်သူ၊ စက်ကိုကြီးကြပ်မယ့်သူ၊ မီးကိုဂရုစိုက်ပြီး ကြည့်ပေးမယ့်သူ၊ အသံလွှင့်နေတုန်း ဝင်းတံခါးကိုစောင့်ပေးနေမယ့်သူ စသည်ဖြင့် အများကြီးပါပဲ။

အသံလွှင့်ဖို့ စီစဉ်အားထုတ်သူအားလုံးဟာ အလုပ်လုပ်နေကြဆဲမှာ "ငါတို့ထုတ်လွှင့်တဲ့ ဆေးပညာဗဟုသုတလေးတွေကို နားထောင်ပြီး ပြည်သူပြည်သားတွေ ဆေးပညာဗဟုသုတတွေ ရကြပါစေ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲကင်းကြပါစေ၊ စိတ်ဆင်းရဲ ကင်းကြပါစေ"လို့ မေတ္တာ

စိတ်ကလေးညွတ်ပြီး လွှင့်နေရင် မေတ္တာကုသိုလ်တွေ တစ်လှေကြီး ရနေတာပါ။

ဒီလို ကောင်းတဲ့စိတ်ကလေး ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ကောင်းကျိုးတွေကလည်း ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ဖြစ်နေမှာ ဖြစ်သလို သေလွန်တဲ့အခါမှာလည်း နတ်ပြည်မှာ နတ်သမီး တစ်ဖက်ငါးရာက အသင့်ကြိုနေဦးမှာပါ။ ကိုယ်က အမျိုးသမီးဆိုရင်လည်း နတ်သမီးလှလှလေး ဖြစ်ရဦးမှာပါ။

နောက်အကျိုးတစ်ခုကတော့ အဘိဓမ္မာသဘောတရားအရ စိတ်ဆိုတာ အာရုံနှစ်ခု ယူလို့ရတာ မဟုတ်တော့ မေတ္တာစိတ်ကလေး ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ဝန်ထမ်းအချင်းချင်း တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး မနာလိုဝန်တိုတတ်တဲ့ ဣဿာမစ္ဆရိယစိတ်လည်း ဖြစ်မနေတော့ပါဘူး။ မကောင်းတဲ့စိတ်က ကိုယ့်သန္တာန်မှာ ရှိမနေတဲ့အတွက် နေရထိုင်ရ လုပ်ရကိုင်ရတာလည်း ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းလေးနဲ့ ပျော်ရွှင်နေတတ်ပါတယ်။ စိတ်ပျော်ရွှင်နေရင် အလုပ်လုပ်ရတာလည်း ပင်ပန်းတယ်လို့ မထင်

တော့ပါဘူး။

အဲဒီအရသာဟာ ဘာနဲ့မှလဲလို့ မရပါဘူး။

အလုပ်အားနေတဲ့အချိန်လေးတွေမှာလည်း အပိုအဆစ်အနေနဲ့ ရုံးမှာ တံမြက်စည်းလှည်းနေလိုက်မယ်၊ ပြတင်းပေါက်တံခါးတွေကိုလည်း အဝတ်စုတ်ကလေးတစ်ခုနဲ့ ဖုန်လိုက်သုတ်ပေးနေလိုက်မယ်၊ သောက်ရေအိုးတွေကို ရေဖြည့်မယ်၊ သောက်ရေခွက်ကလေးတွေကို တိုက်ချွတ်ဆေးကြောမယ်၊ အများသုံးအိမ်သာကိုလည်း သန့်ရှင်းရေး သွားလုပ်ပေးနေလိုက်မယ်ဆိုရင်လည်း ပိုက်ဆံမကုန်ဘဲနဲ့ ကုသိုလ်တွေ ရနေတာပါ။

နောက် အပိုအဆစ်တစ်ခုအနေနဲ့ ရုံးဆင်းခါနီးမှာလည်း "ဒီနေ့ပြုသော ကုသိုလ်အဖို့ကို ဤရုံးကိုစောင့်ရှောက်နေကြသော နတ်ကောင်း နတ်မြတ်အပေါင်းအားလည်းကောင်း၊ ဤမဟာပထဝီမြေကြီးကို စောင့်ရှောက်နေကြသော နတ်ကောင်းနတ်မြတ်အပေါင်းအားလည်းကောင်း၊ အမျှ အမျှ အမျှ ပေးဝေပါ၏။ အမျှ

အမျှ အမျှ ယူတော်မူကြပါ"လို့ နတ်ကောင်း နတ်မြတ်တွေကိုလည်း အမျှပေးဝေလိုက်ပါဦး။

တကယ်လို့ ဘဝမှာ အခက်အခဲတစ်စုံတစ်ရာနဲ့ ကြုံလာတဲ့အခါ ကိုယ်နေ့စဉ် အမျှပေးဝေခဲ့တဲ့ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေကို တိုင်တည်ပြီး အကူအညီတောင်းလို့လည်း ရပါတယ်။ အမျှပေးဝေထားတဲ့ နတ်ကောင်း နတ်မြတ်တွေကလည်း ကူညီမစမှာပါ။

ရေသောက်တဲ့အခါတိုင်း "ဤရေအေးမြသလိုငါ့ရဲ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ရုံးသူရုံးသားတွေလည်း စိတ်ကောရုပ်ကော အေးမြကြပါစေ"လို့ မေတ္တာပို့ သောက်မယ်။ အားတဲ့အခါလေးတွေမှာလည်း မျက်လုံးလေးမှိတ်ပြီး "ဒီရုံးမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေကြတဲ့ ရုံးသူရုံးသားအားလုံး ကိုယ်ဆင်းရဲ ကင်းကြပါစေ၊ စိတ်ဆင်းရဲ ကင်းကြပါစေ၊ အစစအရာရာ အဆင်ပြေကြပါစေ"လို့ ကိုယ့်ရဲ့ရုံးသူ ရုံးသားတွေကို သီးသန့် သီးခြားလေး ဝတ်တစ်ခုလိုထားပြီး မေတ္တာပို့ပေး နေလိုက်မယ်ဆိုရင်လည်း ကုသိုလ်တွေ ဖြစ်နေတာပါ။ ကိုယ်က သူတို့ရဲ့ မေတ္တာကို လိုချင်

ရင် ကိုယ်က အရင်ပေးရမှာပါ။

တွေ့ကြဆုံကြတယ်ဆိုတာကလည်း တကယ့်ခဏလေးပါ။ တစ်သက်လုံး တွေ့မနေကြပါဘူး။ အချိန်စေ့တော့လည်း ခွဲကြရမှာပါ။ တွေ့ခိုက်ဆုံခိုက်လေးမှာ မေတ္တာနဲ့နေကြတာတော့ အကောင်းဆုံးနေထိုင်မှုပါပဲ။

အဲဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ မထားသင့်တဲ့ စိတ်တွေထားပြီး သေသွားရင် ရောက်ရမယ့်ဂတိက သိပ်ပြီးမကောင်းနိုင်ပါဘူး။

ကုသိုလ်ဆိုတာ ရှင်တစ်ထောင် ရှင်တစ်သောင်းပြုပေးမှ၊ ကျောင်း ဆောင်ကြီးတွေ ဆောက်လှူမှ ကုသိုလ်မဟုတ်ပါဘူး။ စားဝတ်နေရေးအတွက် လုပ်နေရတဲ့အလုပ်တွေဟာလည်း စိတ်ထားတတ်ရင် ကုသိုလ်တွေပါပဲ။ ဘာမှ မခက်လှပါဘူး။ ကိုယ့်စိတ်ကလေးကိုအမည်လေး ပြောင်းတပ်ပေးလိုက်ရုံပါပဲ။ စိတ်ကို စိတ်နဲ့ပဲ ပြန်ပြောင်းပေးရတာဆိုတော့ ဘာမှလည်း မပင်ပန်းပါဘူး။

အရာဝတ္ထုတော်တော်များများကို စိတ်ကပဲ

နာမည်တွေ လိုက်တပ် ထားတာပါ။ စိတ်တပ်ထားတဲ့ နာမည်လေးတွေကို ကိုယ်က သတိနဲ့ပြန်ပြီး နာမည်လေး ပြန်ပြောင်းတပ်လိုက်ရုံပါပဲ။ ရုံးမှာလုပ်နေရတဲ့ အလုပ်တွေ ကို ဒါတွေဟာ ကုသိုလ်တွေလို့ နာမည်ပြောင်းတပ်လိုက် ရုံပါပဲ။ မခက်ပါဘူး။

အဲဒီလိုသာ ကိုယ့်စိတ်ကလေးကို ကျင့်ကျင့် ပေးသွားရင် မကြာခင်မှာ စိတ်ထားမြင့်မြတ်တဲ့ လူသား တစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာပါ။ စိတ်ထားမြင့်မြတ်တဲ့သူကို နေရာတိုင်းက လိုချင်ကြပါတယ်။

ဒီလိုပါပဲ။ အကျင့်ဆိုတာ ကျင့်ကျင့်ပြီး ယူသွား ရတာပါပဲ။ အကျင့်ဆိုတာ ကျင့်ပါများသွားရင် အထုံ ဖြစ်သွားတတ်ပါတယ်။ အထုံဖြစ်သွားပြီဆိုရင် အထူး ကြောင့်ကြစိုက်စရာ မလိုတော့ဘဲ ဘာပဲလုပ်လုပ် အလို လို မေတ္တာစိတ်ကလေး ညွတ်ပြီးသား ဖြစ်နေတတ် ပါတယ်။ မေတ္တာစိတ်ရှိနေတဲ့ သူရဲ့မျက်နှာဟာကြည်ပြီး သိပ်သိသာနေတတ်ပါတယ်။ မျက်နှာကြည်နေတဲ့ အတွက် မြင်ရတဲ့လူတိုင်းကလည်း အလိုလိုချစ်ပြီးသား

ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။ သေတဲ့အခါကျရင်လည်း နတ်ပြည်ကို ရောက်ရဦးမှာပါ။

* * *

ကဲ ... စာဖတ်သူ၊ မနက်ဖြန်ကစပြီး ရုံးတက်ရင် ဘာပဲလုပ်လုပ် မေတ္တာစိတ်ကလေးညွှတ်ပြီးလုပ်တော့နော်။ ရာထူးတွေ မြန်မြန်တိုးပြီး လူချစ်လူခင်များသွားအောင်လို့ပါ။ ပြီးတော့ သေတဲ့အခါမှာလည်း တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှာ ....လို့ပါ။

ကျမ်းကိုး–

(၁) ဝိမာနဝတ္ထု အဋ္ဌကထာ
ဒွါရပါလက ဝိမာနဝတ္ထု။

(၂) ဝိမာနဝတ္ထုတော်ကြီး၊
မြို့မိဆရာတော်။

မြန်မာ့အသံ နှစ်(၆၀)ပြည့်မဂ္ဂဇင်း
၂၀၀၆။

ဝိဓူ ဦးဘုန်းကျော်ကျော် ပြန်ဆိုထားသော ဆင်းလေလိပ်ပြာကလေးပုံကို
ပါဝင်ရေးသားထားသော ကဗျာကြီး

ဆိတ်ငြိမ် ပြိုကွဲနိုင်ခဲ့သည့် ရှင်သန်မှုလေး … က
ပင့်ကူအိမ်ရှုပ်သလို အတိတ်ဝိညာဉ် ခံစားချက်သော ဒိဋ္ဌ
ကျဉ်းမြောင်းသည့် ပြိုပျက် ကျိုးကြေ [illegible] ဆုံးရှုံးရ ငြိမ်းချမ်း
ဦးခေါင်းကလေးများ ငုံ့ထား၍ [illegible]
[illegible] ………………… လေးကြောင့်ပါ [illegible]

— ဦးလှမိုး
တက္ကသိုလ် [illegible] (၁)
[illegible] (၂)
[illegible]

[illegible] (၁၉)ခု [illegible]
[illegible]